

Гротеск ~ А Готика Епічний

від Дж. Е. Грейвена

Розділ XIX

~У самому серці однієї з найпівденніших провінцій Франції, на вершині вузького хребта,

Високі трави розступилися, і заєць вистрибнув на залиту місячним світлом галявину. Обережна тварина оглянула відкритий пагорб, настовбурчивши вуха та посмикуючи носом; і, повзши вперед, вона раптом завмерла, як камінь, схиливши голову набік, а єдине скляне чорне око було спрямоване до небес. Скам'яніла тварина дивилася на щось, що могло б нагадувати єдина летюча цятка — силует, що ширяв на тлі зірок. Кролик нерухомо сидів під тим, кого він уявляв собі хижим птахом.

Однак високо летячий об'єкт мало нагадував жодного птаха, окрім розправлених крил; і навчене око могло б безпомилково розпізнати його за формою людини, що летить. Раптом переляканий заєць обернувся та кинувся в довгі тіні, звідки виринув. І в уявній безпеці хащ та глибоких тіней примарна зеленувата рука розсунула кущі та спіймала зайця, що кидався в хащі. Кістки хрустнули, і нова тиша запала над трав'янистим пагорбом.

Ковзаючи високо над хребтом і здіймаючись на тлі зоряного неба, Лазар продовжував рухатися вперед. Вітер стогнав ритмічним помахом його крил. Летячи до

найпівденніше узбережжя Франції, і з високої точки спостереження Лазаря він бачив, як залиті місяцем землі розливаються з-за вигнутого горизонту, немов величний сувій, що повільно розгортає кожен аспект Творіння. Ліворуч від нього ряд низьких пагорбів сяяв золотими відтінками, різко окреслюючи східний край землі. Праворуч від нього, під сірчастим півмісяцем, вигиналася нерівна місцевість, що зливалася з нечітким західним горизонтом, який, здавалося, розріджувався, як ртуть, і зливався з туманним небом.

Лазар давно покинув звивисту течію річки Рона, і тепер він летів прямо на південь над розкиданим ландшафтом голих пагорбів та потрісканих лісів. Внизу звивисті струмки прорізали всю місцевість і разом могли нагадувати чорні, блискуючі кинджальні шрами, що спотворювали обличчя землі. З'явилися скупчення крихтих споруд — будинки з солом'яними дахами, що примостилися вздовж берегів річки, що загалом натякало на наявність химерних рибальських сіл. Між ними сільські дороги були схожі на глиняні жили, що розходилися та зникали крізь тіністі ліси та передгірні долини.

На відміну від звивистих стежок доріг і струмків під ним, які здавалися утрудненими перед нерівною місцевістю, Лазар обрав свідомий курс, нехтуючи постійними боковими вітрами та низхідними потоками. Він проклав собі шлях, прямий і вузький, строго на південь. Однак він майже не помічав хвилю землі під собою. У незмінному стогоні вітру та під рівномірним помахом крил Лазар міг летіти наосліп, оскільки більша його увага була зосереджена на собі — його увага була налаштована на неспокійний розум.

Можливо, лише ангели могли б знайти таке диво чи метод, щоб таке важке серце, як його, могло залишатися в повітрі, навіть огинати зірки і не кидатися на землю під тяжкістю власного розбитого стану. Розум Лазаря паморочився від далеких спогадів про минулі дні. І з кожним його ідеальним спогадом про них, спогади, здавалося, нагромаджувалися до купи, немов купа каміння, що роздулася в гору і поховала кожен слід того, ким він себе чистим уявляв. Без затишних обмежень катакомб; без тунельних клопотів; без Івана та Одіно, які б його втішили; навіть без Клодіуса та Гревіля, які б його дорікали — без своєї тривожної маски, Лазар плакав. Він більше не міг заперечувати ту тривожну частину себе, яка колись була лише нюючим шепотом, прихованим у найглибших закутках його серця, коли вона нарешті сильно заворушилася в його грудях. Це вже не був нюючий біль, а, можливо, пробудження. І крик свідомості, що привернув його увагу. Дійсно, надокучливий шепіт переріс у виття страждань, повністю викриваючи себе як підтвердження того, що найдорожча частина Лазаря справді загинула того жахливого вечора, коли його змусили покинути абатство. І хоча голос у його серці був лише його;

вихований богохульним і кровожерливим рибалкою; жадібними ворогуючими лордами Д'Альсікуром і Гюгоном; холодним і огидним капітаном Борном; і найбільше його вкрай безбожною матір'ю, яка була всім ними і навіть більше. І для Лазаря гіркі спогади про них, здавалося, поглинали кожен його досконалий і зворушливий спогад — кожну його радісну і наївну мрію про попередній і досконалий світ, який він пережив до вигнання з затишного лона своїх колишніх катакомбних покоїв.

Однак, навіть якщо смуток іноді підкорює Духа, незмінно розум часто повертає втрачене всередині. Лазар закрив стурбоване серце та відкрив свій розум для більш значущих міркувань та розрахунків: він летів — над Південною Францією — дорогою до Італії. І те, що він колись наївно гадав, було найнедосяжнішою метою: полетіти кудись і привести ченця; насправді було цілком розумним подвигом, оскільки він зараз саме це й робив. Він розмірковував над тим, що може статися одразу після його повернення до абатства з братом Сальватіно. На жаль, оскільки капітан викрив своє справжнє «я» як гротеск, прихований у шатах зброєносця, він добре усвідомлював, що його життя піде іншим шляхом, ніж він уявляв собі раніше. З цього єдиного повороту подій він не безпідставно зрозумів, що абатські ченці не можуть прийняти його до своєї святої лони як ченця. Він був переконаний, що вони більше не дозволять йому жити та служити в їхній пастві як людина в ордені. Він був упевнений, що вони більше ніколи цього не зроблять. шанували його як Лазаря, довіреного зброєносця катакомб абатства, але ганьбили як потворного та безбожного крилатого звіра. Він однозначно знав, що знайде своє місце не в молитві, у Святилиці, а на його вершині, у камені. Однак він перерахував свої варіанти лише для того, щоб дійти до того ж непохитного результату: залишитися непохитним у своїй обіцянці привести ченця. «І якщо, ймовірно, з цього можна було б витягти якусь решту добра, — припустив він, — можливо, ченці абатства могли б поглянути за межі його відмінностей і визначити, що він радше Людина, ніж Звір».

Тим не менш, для Лазаря здавалося малоімовірним, що будь-яка міркування змінить момент на краще. Час перевернув хвилясту землю, і, з вагою відкритого Ворітного Камея, що лежала прямо на його плечах, Лазар продовжував рухатися вперед над Південною Францією. Піт його крил виблискував у місячному світлі і; як Ніч тягнулася, він тримався свого курсу та швидкості, навіть коли наближався до землі. Немов величезний кажан, він палахкотів над верхівками дерев, здіймаючи листя на пологах крилами. Він летів уперед, розмахуючи крилами в такт диханню — натиск і підйом, всередину і назад. Час знову повернувся, коли поруч із ним зібралася зграя чайок. Ще більше чайок, що відпочивали, злетіли в небо, щоб кинутися в погоню. Птахи зібралися в дедалі більший рій, і нарешті сотні з них утворили величезну зграю, яка майже поглинула Лазаря. Він

піднімався вище, щоб втекти від них, але вони переслідували його. Він пікірував; кренився ліворуч; кренився праворуч. Однак вони реагували точно такими ж повітряними маневрами. Він вирівнявся і шукав горизонту, але знайшов лише білу стіну з тріпочучого хвостового пір'я. А під ним обличчя землі тонуло в бурхливому морі білих крил.

Лазар махнув на них, кричачи: «Геть, негайно!» Вони верещали на нього, ніби його зухвалий наказ закликав до масового протесту.

«Відійдіть убік!» — крикнув він. Вони каркнули і зблизилися ще більше, задушивши його, немов сотня пташенят, що чіпляються за матусю-чайку.

«Я не бачу!»

Згряя лише відповіла балаканиною.

«Я не птах!»

Чайки скаржилися як один.

«Я ні!»

Вони прогрімали шквалом різких відповідей.

Лазар пихнув і здався їм, враховуючи, що хоча він і летів

Наосліп серед них він все ще просувався вперед. Більше того, йому здавалося, що згряя виявляла гостре відчуття простору, оскільки жодна з них, здавалося, не заважала помахам крил іншої, чи, зрештою, його власним. Однак у них було щось більше, оскільки Лазаря приваблювали їхні витріщені темні очі. На перший погляд, вони здавались однаково дико напруженими. Він пильно вдивлявся в них — навіть глибше, ніж колись дивився в очі собак Гірської Пащі, і не побачив — абсолютно нічого. І Можливо, саме порожнеча в них і спонукала Лазаря засміятися. Нічого не підозрюючи чайки співали разом з його сміхом.

Лазар захихотів, і вони зареготали разом з ним. І чим голосніше він сміявся, тим гучніше вони відповідали, аж поки нарешті Лазар не відчув, як його тягнуть судоми та сльози. Воістину, він знав зерно своєї веселості та відкрито розважався нею. Відверті погляди чайок були такі ж широкі та порожні, як у кажанів Гірського Рота — їхні погляди були такими ж широкими, як у пацюка, якого ченець Клодіус гнався катакомбами абатства, — і, можливо, вони відображали той самий погляд, що й у самого ченця, коли Лазар вилив відро на свої сандалі. Загалом, водночас спогади та справжні, їхні погляди... ніби вони передавали Лазарю одночасні, але суперечливі стани детермінізму та забуття. Якби він спочатку не знайшов зерна гумору в їхніх широких, холодних поглядах, він міг би опинитися враженим, летячи серед такої зграї порожніх, палаючих очей. Проте, просуваючись вперед, він розпочав інтимний діалог зі своїм табуном, розповідаючи йому таємниці, які чайки ніяк не могли б повторити чи зрозуміти. Він

поділився з птахами істинами, які він зізнавався лише з кажанами Гірської Пащі. Дійсно, вони були досить допитливими та доброзичливими до Лазаря — усі вони пильно цікавилися з його безперервною промовою. А час від часу вони вибухали спільним вереском, карканням, або воркувати, щоб передати спільну думку чи суперечність.

Однак, нарешті, чайки, здавалося, втомилися від його товариства та відійшли. Зграя проріділа, і світло нічного неба освітло їхні крила. Ще більше з них відпадало, розлітаючись юрбами, оголюючи хвилясту землю під ногами Лазаря . Зграя, що залишилася, раптово вибухнула, залишивши Лазаря летіти самого. І коли стіна чайок перед ним зникла, його погляд знайшов несподіваний і зовсім інший південний горизонт, ніж той, що він пам'ятав востаннє; він побачив його нову форму не що інше, як панорамний жахливий пейзаж. Він відхилився назад, змахнув крилами і раптово зупинився, зависнувши на місці. Він крокував у повітрі, відчуваючи неприродну важкість. Було таке відчуття, ніби вся його кров витікла з його жил — ніби його кістки набули кам'яної ваги. І в ту тривожну мить, поки Лазар вірив, що відчуває повне тяжіння землі , він усвідомив жахливість, здавалося б, незрозумілого видовища перед ним; Здавалося, що все обличчя землі підкорилося величезному шматку чорного скла, який майже змив світ у забуття. Це було вражаюче видовище очевидної та безкінечної порожнечі, яке міг знати лише Ной.

Зі своїх спогадів про карти абатства та виміряну відстань, яку він пролетів, Лазар знав, що з того часу прибув до Леонської затоки; проте він ніколи не уявляв, що її тіло буде таким масивним і розлогим, як лев в океані, яким воно здавалося зараз. Виникли нові побоювання. Він підтягнув плечі та пірнув у спіраль, слідуючи за своїми пернатими друзями назад до лінії прибережних скель, що розділяли сушу та море. Він сів серед птахів, що сіли на землю, на вершині широкої, обвітреної плити. Чайки скаржилися та били крилами. Вони клювали його чоботи, можливо, вважаючи, що він прийшов вкрасти викинуту на берег тушку риби з запалими очима, яку вони охороняли. Лазар присів навпочіпки та поклав стомлені руки на коліна. Краплі поту стікали по ньому, відхилиючись назад від вітру з материка. Його крила вільно розпласталися позаду, він важко дихав, нагадуючи перегрітого птаха. Там, на присадкуватому кам'яному плато, він зібрався з силами. Він спостерігав, як бурхливі хвилі накочуються між скелями, оббризкуючи його солонуватим туманом. Він вивчав край води, де ковдра океанської піни піднімалася та опускалася над кожною новою хвилею. Неподалік, на шматку застряглого плавника, що поспішно погойдувався між вузьким простором валунів, сиділа частина крабового панцира. Об валунах густі нитки водоростей котилися, як одна, у водних течіях. Поруч із Лазарем чайки нарешті звернули на себе увагу, біючи за риб'ячу тушу. І коли прохолодний вітерець із затоки висушив його вологі крила, Лазар заплющив очі та

випалені у вічну пам'ять, щойно пережиті звуки та запахи океан.

Усередині нього колись назріле занепокоєння переросло в нав'язливий голос протесту, що вирував у гармонії з чорними водами біля його ніг. Він знову перевіряв карти абатства і згадав, що у своїй запланованій подорожі за ченцем він мав вирушити у вечірній перехід через Леонську затоку та прибути на острів Корсика, де він знову шукатиме притулку від денного світла. І спочатку цей подвиг здавався цілком досяжним, оскільки він знав, що може пролетіти цю відстань. Проте, вид моря з висоти пташиного польоту, де він спостерігав його величне та неймовірно жахливе видовище, що поглинало кожну земну деталь, здавалося б, на легку безкінечність, робив подвиг радше немислимим, ніж досяжним. Справді, нав'язливий голос скаржився не безпідставно, оскільки тепер відкрив Лазарю тривожну думку про те, що його перетин океану — це не просто подвиг польоту, на який він так сильно покладався, щоб вижити. Зрештою, голос знав, що Лазар міг літати цілу ніч; проте він не міг плавати навіть на мить.

Лазар хитнувся вперед, став навколішки та опустився на п'яти. Він вдивлявся крізь хвилі й оглянув темний океанський горизонт, що ніби зливався з тьмяним небом. Розлогий чорний морський пейзаж мав всі ознаки бездонної та безмежної прірви, і він розмірковував, що навіть хмари можуть бути нездатними перетнути таку величезну порожнечу. Він звернув свою увагу на південно-західне небо, де вдалині мерехтіли блискавки. Потім він зітхнув і встав, похмуро прощаючись з чайками. Він розгорнув свою крила, злетів у небо, зробив один круг і попрямував на схід, повернувшись спиною до заходу місяць.

До кінця вечора і до самого ранку Лазар слідував за південними узбережжя Франції. З карти абатства, міцно закарбованими в його пам'яті, вони служили йому дороговказом до східного портового міста Марсель. Він тримався моря праворуч, а суші ліворуч, навіть коли стійкий південний бічний вітер, здавалося, мав виштовхнути його звідти. до зловісного океану. А для Лазаря океан дедалі більше здавався пекельною прірвою — величезною чорною дірою, яка була голодна — яка насміхалася з нього, провокуючи його перетнути її. Бічний вітер ослаб і стих, перш ніж з материка подув солонуватий вітерець, щоб протистояти йому. Однак, воюючи вітри вже подразнили його крила, і Лазар звернув свою увагу на землю, де міг знайти відповідний притулок від перших променів дня.

Все ще далеко від Марселя, Лазар натрапив на мальовниче портове село та обійшов його

поступово розширювався по солом'яних дахах, аж поки не знайшов на віддаленішій східній околиці міста руїни колишнього собору, що стояв на вершині широкого скелястого пагорба. При ближчому розгляді він побачив усе, що залишилося від високої будівлі без даху, з обгорілими та частково обваленими стінами, що оточували оголену кам'яну підлогу. Однак він виявив, що під цим, здавалося б, мертвим місцем поклоніння було щось більше. Замкнена всередині своїх руйнованих укріплень, химерна споруда, дуже схожа на новозбудовану церкву, стояла на частині кам'яної підлоги. Новіша церква була повністю дерев'яною, за винятком однієї зовнішньої кам'яної стіни, яку вона ділила зі стародавнім собором. Загалом, ця видима дерев'яна цятка могла б символічно нагадувати весняне насіння, що потрапило в лоно зимової квітки. І, крім собаки з кістками, яка шкутильгала через розлогий цвинтар, що займав східний бік широкого пагорба, Лазар виявив, що безпосередня територія руїн була майже мертвою.

Він сів посеред зруйнованих стін руїн, м'яко ступивши чоботами на кам'яні плити, обсажені бур'янами. Лазар здригнувся, обережно склавши зношені крила, перш ніж ковзнути в темніші тіні. Він ледве підійшов до рудиментарної церкви, як побачив її високі та вузькі вікна і зрозумів, що будівля була вкрай непридатною для притулку, який він шукав. Лазар розвернувся і ступив крізь щілину у старій стіні.

Потім, вийшовши з руїн, він пішов уздовж стіни, йдучи крізь повалені камені та високі бур'яни, доки не обійшов її зовнішній кут і не знайшов, захований серед бур'янів та зарослий ліанами, великий і вузький контейнер для зберігання. Вища задня частина Прибудований ящик стояв упритул до стародавньої стіни храму. Його нижня передня сторона була звернена до пагорба, що віддалявся від стіни, з завалених і старих надгробків. Лазар розчистив бур'яни, підняв обвітрену кришку ящика та зазирнув всередину. Окрім кількох зламаних ручок інструментів, кількох перегнаних мішків з-під конопель та розкиданих грудок засохлого бруду, всередині було достатньо простору для його запланованого короточасного перебування. Він прослизнув у ящик, зачинив його кришку, перетасував свої речі та заплющив очі, чекаючи на світанок нового дня. І Час повернувся до світу його мрій.

Дійсно, смітник був міцної конструкції, з міцними стінками та рівною кришкою, щоб захистити Лазаря від сліпучого денного світла. Однак, оскільки удача часто вимагала певної ціни за надані послуги, та сама скринька, яка підтримувала життя Лазаря, могла легко послужити... як його труну. Якби наступного дня небо було безхмарним, він би неодмінно загинув. Ранкове сонце прогріло скриньку, розбудивши Лазаря до роздумів про його нехайне доля. Він метушився в задушливому смітнику, намагаючись вдихнути затхле та розпечене повітря всередині. І в цьому неминучому скрутному становищі у нього було достатньо часу, щоб поміркувати над... серйозна помилка: він поклав себе на покой у дерев'яній скрині, що була звернена прямо на схід. Однак Сонце піднялося на небеса, немов палкий бог вогню, шукаючи під собою все

щоб воно могло поглинути та зникнути.

До полудня Лазар страждав від мук, які найкраще поєднувалися з невпинною нудотою та жахливим самоусвідомленням. Знову й знову у його вухах лунали згадані крики рибалки : «ЛАЗАРЮ, ВІДЧИНІ ДВЕРІ! ЗАРАДИ БОГА!» Він то знову приходив у свідомість, його розум був розщеплений, тіло вражене. Наче маятник тортур, жахлива подія тривала постійно — то знову, то знову. Як годинниковий механізм, з кожною його ментальною спіраллю в забуття, тіло знову будило його до ще сильнішого болю. І в ті найболючіші моменти свідомості, коли біль міг би навіть нарости, щоб насміхатися над крихкістю власної смертності, Лазар міг лише тремтячими руками стискати молитовний хрест батька та благати про ще одне непритомне закляття. Однак жодна милість не огорнула його — ніщо не огорнуло, окрім постійного печіння. невблаганне сонце.

Лазар відчув себе на межі смерті ще до того, як сонце почало свій західний захід. Довгі тіні руїн собору нарешті накрили сміттєвий бак. Задушливе повітря в ящику розсіялося, коли сутінки забарвили хмари в червонуваті відтінки; і Лазар виринув зі своїх запаморочливих снів лише тоді, коли на небі опустилися найглибші сутінки. Прохолодне сяйво мільйона зірок і смужок місяця заспокоювали землю. Лазар лежав важко дихаючи на мокрих мішках. У нього запаморочилася голова від дзвінкого шуму, який тепер , здавалося, переплітався з нечіткими голосами. Нарешті дзвін у вухах вщух, хоча голоси продовжувалися , і, коли Делірій і Реальність нарешті розділилися в його свідомості, він розрізнув голоси як голоси, що належали надзвичайно гарячій розмові. Він перевернувся на бік, підняв руку, просунув пальці між кришкою сміттєвого бака та рамою; і з прочиненою кришкою його обдало хвилиною прохолодного повітря. Він лежав нерухомо, настороживши вуха, щоб почути більше розмови. Голоси, здавалося, доносилися до нього здалеку, можливо, знизу з широкого пагорба та з глибини цвинтаря. І в цій розмові було щось дивне — хоч би якою неясною чи уривчастою вона була — що глибоко його непокоїло.

Він уважно слухав, поки чоловічий голос благав: «Послухайте мене! Ще хвилинку, благаю вас!» Настала затяжна пауза.

«Ще мить, у вас буде. Поспішайте, прощайтеся». Неприродна відповідь, схожа на голос Люцифаеля, що говорив синхронізованими голосами багатьох жінок одночасно. Однак цей потойбічний голос здавався зовсім іншим — можливо, ніжнішим і вишуканішим, але водночас суворим і правильним — коли він затихав у зворотному луноподібному відлунні.

Лазар напружився; його дихання прискорилося. Якби нав'язлива відповідь не була такою глибокою та переплетеною чоловічими голосами, її міг би вимовити Люцифаель,

сама. Але слова були не її; лише схожі на її. Лазар підняв кришку ще вище й зазирнув у залитий місяцем цвинтар.

«На самоті, якщо можна?» — благальний голос.

На що ангельський голос відповів: «Не зволікай надто довго».

Мерехтіння світла освітлювало шелест листя та бур'янів. Зі вмираючим поривом вітру нова темрява та тиша огорнули цвинтар.

Зіниці Лазаря розширилися. Він оглянув територію, перш ніж вислизнути з контейнера. Він подивився на небеса, що кликали до польоту; проте його прикувала непереборна допитливість, що мучила його: той неприродний, але знайомий голос, схожий на мелодію, але несхожий на тон його матері. У ту ж мить Лазар також згадав слова батька, який застерігав його триматися подалі від небезпечного тунелю Беніон; проте він також визнав, що якби він не наважився спуститися цим забороненим тунелем, то не дізнався б про Ангельське письмо чи Сувої Нарамсіна. І таким чином він би не отримав ці дорогоцінні знання про себе, своє походження чи своїх знайомих Елджо. Справді, він не міг легко відвернутися від цвинтаря та його незнайомого голосу багатьох, коли ще більше таких самих незвичайних знань могло бути лише за кілька кроків від нього.

Під покровом темряви він пробирався вниз схилом пагорба, приховуючи свою присутність лише в найтемніших тінях. Він не ступав по ламких гілочках чи пухкому камінню, безшумно проходячи крізь недоглянуті могили. Він петляв нерівною та непомітною стежкою до серця цвинтарів, до тинистого гаю стародавніх дубів, де побачив ефірне, зеленувате сяйво, що яскраво проступало серед кущів. Наближаючись до дерев з-за неглибокого пагорба, він чітко почув неперервний шепіт того самого чоловічого голосу, який колись благав до іншого голосу багатьох людей. Немов привид, Лазар піднявся по задньому краю насипу, настороживши вуха та налаштований на урочистий голос, який шепотів: «Якщо вся земля зникне, я залишуся з тобою, Моя любов. На жаль, добрий Ангел тепер знає, коли і де мене знайти; і я більше не можу з'являтися так регулярно, як раніше. Він став мудрішим щодо наших річниць. Навіть попри це, я даю тобі слово, повністю і навечно, що я буду наполегливим і переможу. Оскільки моє серце вірне, я буду повертатися до тебе ще частіше, але з новою розсудливістю та рутинною, непомітно для мене. Ти мій дар, моя любов і єдині Небеса, які я хочу знати.

Лазар розсунув бур'яни та присів, наближаючись до розсипчастого могильного знака. Він вдивлявся крізь каміння, і зеленувате сяйво осяяло його обличчя, звужуючи зіниці до...

пронизуючи його, він дивився на, здавалося б, незвичайне видовище. Перед ним примарне зображення чоловіка, що стояв на колінах біля підніжжя двох позначених могил спиною до нього. Дві могили лежали всередині більшої кам'яної ділянки, зарослої бур'янами. Піднімаючись з бур'янів а посередині двох надгробків стояв набагато вищий, але вужчий та пишно різьблений кам'яний стовп, на якому були вигравірувані, можливо, сімейний герб, а під ним чітко та прямо було вигравірувано вертикально ім'я: *~M EDICC I~*. Лазар нахилився до тіні надгробків, коли Привид підвівся на ноги, повернувся та оглянув територію. Тоді Лазар побачив усе це.

Обличчя було схоже на молодого та вродливого чоловіка — можливо, середнього віку — з волоссям до плечей та коротко підстриженою кутастою бородою, що окреслювала квадратну лінію підборіддя; Привид був одягнений розкішно: повний плащ, накинутий поверх незвичайного вбрання, його наплічник вільно зібраний, немов зависа, на верхівках його чобіт із високими шнурками. Завдяки божественно посиленому сприйняттю Лазаря, коли він вдивлявся в темряву ночі, і дедалі глибше за її межі, і ще глибше, крізь вічно вируюче чорне дерево У туманах ефемерного та містичного царства привидів та спрайтів, мандрівних Духів та заблуканих душ, кожна грань обличчя Привида виглядала такою ж блискучою та прозорою, як і решта його зеленуватої та сяючої форми.

Лазар вийшов на галявину та гукнув до Привида: «Вітаю, сер».

Дух частково обернувся і на мить завмер, опустивши погляд, ніби обмірковуючи несподіване знайомство. Потім він повернувся і зустрівся з Лазарем. Прозорий чоловік торкнувся його грудей, запитуючи: «Ти звертаєшся до мене?»

«Так», – відповів Лазар із запрошуваною посмішкою та коротким укланом.

«Ти мене бачиш? І чуєш?» — недовірливо запитав Привид.

Лазар кивнув. «Можу». Він пішов уперед і зупинився.

«Я ніколи не бачив такого, як ти. Що ти за диявол?»

Посмішка Лазаря зникла. «Я не диявол — я літаюча людина. Я Лазар Гоґу».

Привид погладив підборіддя й уважно подивився на Лазаря. «Ти так і стверджуєш». Потім він похитав головою, мабуть, недовірливо бачачи свої думки, і додав: «Однак я нічого в тобі не відчуваю — зовсім нічого».

Лазар повністю втратив посмішку. Він швидко вдихнув і дорікнув Привиду. «А оскільки я бачу надгробок прямо за тобою, чітко крізь тебе самого, то здається, що тебе теж мало».

Чоловіче обличчя стиснуло губи та визнало це твердження лише урочистим кивком.

«Ти — Дух; щось на зразок душі?» — спитав Лазар, намагаючись зірвати суперечку.

Привид з'явився з розпростертими обіймами, заявивши: «Як ти вже зрозумів, це я ». Так само раптово Привид опустив руки та холодно повідомив йому: «А якщо ти в змові з Пеклом, можливо, ти міг би повідомити своїм старшим та головним поплічникам , що цю душу вже забрали і вона зараз чекає в компанії Небесних...» ескорт».

Лазар рішуче захищався. «Я не маю змови з пеклом і не намагаюся змовитися проти Господа Бога Всемогутнього».

Привид пильно оглянув його примруженим поглядом, перш ніж запитати: «Тоді, можливо, ти в змові з Небесами?» Дух кивнув на знак згоди. «Якщо так, то ти вже мав би знати, що я попросив побути наодинці, щоб віддати останню шану. А проте ось ти тут . Чому ти маєш підглядати за мною таємно, щоб не повірити, що я втікаю?» Привид схилив голову, коли на його обличчі раптово з'явився вираз здивування. «І що ти за благочестивий слуга — такий, якого я ніколи раніше не знав, — що постаєш у вигляді демона і звертаєшся до норавливого Духа з доброю повагою, проте не є ні дияволом, ні ангелом?»

«Я лише Лазар, і я тебе не помічаю», — заявив Елджо. «Вибачте за моє вторгнення, якщо дозволите. Я просто відпочивав, просто там», — запропонував Лазар, вказуючи на пагорб і в напрямку руїни собору, продовжуючи свою сповідь, «коли я почув голос ... голос багатьох чоловіків, що говорили як один. Тоді я побачив сяйво серед надгробків і пішов за вашим голосом. Я не мав на увазі нічого поганого».

На обличчі Привіда з'явився новий вираз сумніву . «Ти відпочивав? На цвинтарі ? Серед мертвих?» Привид схрестив руки на грудях, кивнув і продовжив розпитувати. «А чому ви прийшли спочивати саме на цьому цвинтарі?»
«Я просто знайшов це мимохідь. Я був стомлений. Я подорожую до Італії».

Не переконавшись, Привид відповів: «І мене покликано вирушити до Небес. Я б не був так страшно стривожений, дізнавшись, що мій недовірливий ескорт спостерігає за мною — і за вами — саме в цю мить, якщо я спробую втекти або стати полоненим Пекла . Що ви на це скажете?» Привид повернувся до нього спиною і обличчям до могили, весь водночас зазираючи через плече, ніби очікуючи відповіді.

Але Лазар відвернувся і вже збирався піти, сказавши останні слова: «Я повинен побажати вам успіхів; однак, враховуючи таке божественне благословення, дароване вам, вашим покликанням до Небес, я не можу запропонувати тобі більшого благословення. Я радий, що знав тебе, якби тільки

коротко. Вибачте мені і добрих вечора, сер.

Лазар ступив у темряву та попрямував до насипу, коли Привид заревів: «Благословення даровано?»

Він зупинився, обернувся і спитав Духа: «Хіба Тобі не приємно йти далі?» «Ні, справді!» — вигукнув Привид. Він пихкав і бурчав. «Це жахлива річ». Лазар відступив від бур'янів і обійшов могилу. Він повернувся, тепер уже збентежений, і запитав Привида: «Як Рай може бути жахливою річчю?»

Привид глянув на могилу, перш ніж підійти до Лазаря з обличчям, що нібито було сповнене емоцій. Він зупинився перед Лазарем і зазирнув йому в очі. «Тому що мені було дано потрапити в Рай, а моїй дорогій Софії — ні». Привид похитав головою. «Понад два...»

Сто років я боровся з волею та вміннями ангелів, щоб залишитися — блукати світом як загублена душа, щоб останні спогади про мою дружину залишилися живими — у мені. Я не маю наміру йти з цим Ангелом. Я прийшов лише для того, щоб ще раз віддати шану моїй дорогій Софії — це... день її народження. Ангел знає, що щороку мене тут знайде, і чекає на моє релігійне повернення. І щороку ми знову переживаємо ту саму зустріч: я приходжу, Вона ловить мене, я висловлюю повагу, поки Ангел чекає, а потім знову тікаю. Гадаю, вона більше з жалю, ніж з дурості, ніколи не переслідувала мене; хоча, можливо, одного дня — або навіть зараз — я знову швидко зникну. — Порожній чоловік відвів погляд і вступився .

крізь дерева, до руїн собору, де, як він знав, мав бути Ангел-Чекаючий.

Лазар простежив за поглядом Привида . Потім він сказав: «Мені дуже шкода це чути». Вони мовчки стояли та вдивлялися в руїни храму.

Привид озирнувся на нього й зітхнув. «Це я мушу просити у вас вибачення. Я помилявся...» «Я підозрював тебе у злості; і мені ніде обтяжувати тебе своїми бідами». Дух швидко вдихнув, кивнув і чемно посміхнувся. Він простягнув руку до надгробка, кажучи: «Дозвольте представити мою пані Софію та мене — ми спочиваємо тут».

Привид пильно подивився на Лазаря, а потім коротко вклонився, представляючи його. «Я покійний лорд Грегорі Медічі, колишній флорентієць. Приємно познайомитися з вами, Лазаре Гогу».

Лазар посміхнувся і уклінував у відповідь. «Ваша світлість, честь, безперечно, моя». «То що ж привело вас до Італії, юний сер?» — Привид Медічі розпушив свій плащ і нахилився, щоб оглянути підгорнуті крила Лазаря .

Лазар обережно відповів: «Я маю знайти людину та супроводжувати її назад до Франції».

«Якщо можна поцікавитися, то з якою метою?»

Лазар відвів погляд. «Я не повинен про це говорити; вибачте мені».

Медічі схрестив руки на грудях. Його лікті розсунули плащ, що накинувся на нього. Він нахилився вперед, посміхнувся і тихо запитав: «Чи є якась таємниця настільки серйозна, що її не смієш розповісти шепотом?» навіть мертвим?»

Лазар оглянув його, знизав плечима й похитав головою. «Можливо, ні». Він розкрив своє завдання. «Ворота відкрито. Я шукаю ченця в Італії, який може їх зачинити».

Медічі здивовано підняв підборіддя, коли запитав: «Гейтстоун?»

Лазар напружився, шукаючи підходящого пояснення. «Це свого роду печатка — ворота до... ну, до пекла».

Медічі розширив очі. Він швидко оглянув цвинтар, можливо, шукаючи доброго Ангела-наставника, перш ніж нахилитися ближче до Лазаря та люто прошепотіти: «Повторюй — брама?»

Лазар кивнув. Його погляд також оглянув територію, ніби пильно намагаючись розгледіти будь-який ледь помітний знак своєї Матері чи Чудовиська. Потім він почав пошепки уточнювати: «Це двері до Пекла, які тепер відчинені. Я поклявся знайти ченця та виправити цю помилку. Моє слово — священна обіцянка, і я вірно виконую це останнє прохання, поки зможу; бо моя віра наказує мені не менше, ніж побачити її виконання — свята обіцянка, дана та дотримана».

Медічі вискочив уперед і схопив Лазаря за плечі. «Що це за брама? Розкажи про неї!»

Лазар відхилився, але крижана хватка Привида міцно тримала його. «Чи можуть духи перетинати його?»

Лазар подивився на стиснутий кулак Привида на своїй сорочці. Під ним мертвотний холод пронизав його руку, ніби його плоть і кров швидко охололи до кісток. Він визнав: «Духи звідти втекли. Гадаю, вони так само можуть пройти крізь нього».

Раптовий вираз відчаю затьмарив Медічі. Він ще раз обережно глянув через плече і міцніше стиснув руки. «Ви мусите відвести мене до цього Ворітного Каменя!» «Я мушу знайти ченця, він деінде», — твердо відповів Лазар, дивлячись на досить різкі обійми Привида. «Я не на шляху до Ворітного Каменя, про який говорю». «Отже, тобі потрібно... по-перше, знайти свого ченця в Італії! Після чого ти супроводжуватимеш мене до Ворітного Каменя, так?»

Лазар стиснув щелепи. Він подивився на руїни, що височили над широким пагорбом. «А як же Ангел, що чекає?»

Привид похитав його. «Вона може почекати ще хвилинку, як вона вірно робить! Тут немає часу! Ми повинні тікати негайно!»

Лазар насупився та вирвався з абсолютно холодних обіймів Спектра.

Медічі раптово відпустив руки. «Пробач мені, Лазаре; моя пристрасть опановує мене». Він відступив назад, вклонився і люб'язно запитав: «Чи можу я супроводжувати вас у вашій подорожі? Мені нічого більше не потрібно, а я обтяжу вас ще меншим».

Лазар потер руку, зігріваючи її. Він кивнув. «Якщо бажаєте».

Медічі коротко посміхнувся і благав його: «Тоді благаю вас, щоб ми поспішили».

Лазар зітхнув, зізнаючись: «Ваша світлість, я не впевнений, що зможу навіть здійснити подорож до Італії і назад». Він жестом вказав на руїни храму. «Однак Ангел чекає на вас — ваші небеса вже тут, саме зараз, коли ми розмовляємо».

Медічі похитав головою. «Це найдалше від істини — якщо ти кажеш правду, то мій Рай лежить лише за Ворітним Каменем», — Привид простягнув розкриті долоню до нічного неба. «А тепер, ми вирушаємо? Так?»

Разом Лазар і Медічі покинули дубовий гай і злетіли в небеса, залишивши після себе пару стародавніх могил і нічого не підозрюючого ангела.

~*~

До кінця вечора Лазар і Медічі тримали рішучий курс над південно-східною Францією, пролітаючи над пагорбами масиву де Мор. Вони впевнено просувалися до прибережних міст-близнюків Сен-Рафаель і Сен-Тропе, які Лазар пам'ятав з карт абатства. Обмінюючись кількома словами, вони завжди насторожено озиралися через плече, вишукуючи ознаки ангела-переслідувача або летючого Свинодиявола. Хоча вони були несхожі за формою та виглядом, їхня обережна поведінка могла б натякати на спільну рису між ними — вони поділяли ті самі первісні турботи, як і польована здобич.

Був ранній ранок, коли Лазар нарешті досяг океану. Маючи достатньо вільного часу, він повернувся на південь і пішов уздовж узбережжя в пошуках села Сен-Максім, де міг би відновити орієнтацію щодо численних карт у своїй уяві. Він прочісував узбережжя, доки більше не міг шукати; і він знав, що не знайде села до сходу сонця.

Він пірнув і звалився на смугу пляжу, що оточувала відокремлену внутрішню бухту. Він лежав обличчям донизу на піску і важко дихав, розправивши крила, як поранений птах. Медічі сів поруч із ним. «Що сталося? Ви втомилися?»

«Я не можу дати; я мушу їсти», — простогнав Лазар, лежачи нерухомо.

«А, цей!» — вигукнув Медічі з виразом, ніби він успішно пригадував себе, і похитав піднятим пальцем, що вказував. Він сплеснув руками і почав ходити навколо Лазаря, не залишаючи слідів на піску. «Двісті років тому, як я помер, я майже забув про муки голоду». Він став навколiшки поруч із Лазарем. «Справді, ти мусиш їсти».

Лазар сів, лiнiво розправивши крила. Він обтрусив пісок з обличчя і підвів погляд. Там він побачив Медічі, який оглядав кам'янистий хребет по периметру пляжної бухти. Прозорий чоловік оглянув вершину хребта, ніби вдивляючись крізь зарості. Лазар стежив за його широким і пильним поглядом, який, здавалося, пронизував найдальші відстані і, можливо, зазирає прямо у вічність. Не моргнувши оком, Привид пробурмотів: «Зачекайте тут, юний сер, і я вгамую ваш голод». І перш ніж Лазар встиг розсунути губи, щоб заговорити, ефемерна постать Медічі зникла.

Медічі залишив Лазаря далеко позаду; він помчав геть від бухти з такою швидкістю, що навіть сам Час ніби зник. Миттєво він опинився на трав'янистому хребті, де обережно розсунув бур'яни та подивився мисливським поглядом на кролика, який нерухомо сидів на галявині. Заєць пильно дивився на небо, ніби завмерши під хижим птахом. Раптом злякавшись, він кинувся до уявної з хащ, коли Медічі спіймав зайця в пастку та зламав йому шию. У зеленому спалаху Привид прочесався по хребту, зібрав пучок ожини та повернувся звідки прийшов.

Лазар стояв на морському піску і дивився на місце, де востаннє бачив Медічі. Однак, виднілися лише океанські хвилі. Він обернувся і оглянув хребет бухти, перш ніж гукнути вголос, склавши долоню: «Ваша світлість?» Він нашорошив вуха й прислухався до звуків у далеких заростях, чуючи лише, можливо, клацання жуків та неспокійні птахи, що сідали. «Лорде Медічі?» Неприродний і ефемерний тріск привернув його увагу позаду. Він обернувся, ахнув, відскочив назад і впав на пісок. Перед ним стояв Медічі з оберемком розпалу, млявим кроликом і широкою посмішкою.

Медічі підійшов до Лазаря та прямо звернувся до нього: «Якщо мені ще не зраджує пам'ять, цього цілком достатньо для людини з вашим неймовірним апетитом». Він підняв зайця та злегка потрусив ним, ніби намагаючись визначити його справжню вагу, і додав: «Чудова страва, чи не так?»

Лазар опанував себе і встав. «Ти був там, а потім ні, а потім знову...»

«З'явився». Він струсив з себе пісок і запитав: «Як ти зруйнував і переробив себе таким, яким ти це зробив?»

Медічі опустил кролика та хихикнув, пророчо відповівши: «Мертві не такі... «нездатний, як могли підозрювати Живі». Привид кинув розпал і кролика на пляж і люб'язно жестом наказав Лазарю відступити. Лазар послухався і спостерігав, як Привид перетворився на розмиту неприродно швидко мить, і лише за мить ока Елджо Привид успішно розпалив розпал, зняв шкіру з кролика, почистив його та подарував Лазарю нанизаного на шампур зайця. «Ну тоді давай», — наполягав він, трясучи вигнутою кінцівкою з випльнутого м'яса. «Ти ж не очікуєш, що я засмажу його для тебе, чи не так?»

Лазар рушив уперед, пильно стежачи за Медічі, поки брав у нього шампур. Медічі байдуже посміхнувся та сів на березі. Він подивився на Лазаря, який стояв нерухомо, і жестом вказав на вогонь, дотепно прошепотівши: «Лазаре, ти мусиш потримати його над вогнем зараз. Вогонь готує його».

Лазар спіймав себе на тому, що дивиться на Медічі. Він пробурмотів і сів біля вогню, захищаючи свої здібності: «Я знаю, як це приготувати». Він перекинув кролика над вогнем і, глянувши на Медічі, побачив, що той посміхається. Потім він запитав у Привида: «Як ти так швидко рухаєшся? Як тобі вдається робити такі речі?»

Медічі підняв брову, коли на його обличчі з'явився лукавий вираз. Він пильно подивився на Лазаря, перш ніж припустити: «Можливо, Смерть — це ще один відтінок Життя, однією з багатьох рис якого є безчасність». Медічі дав йому хвилинку обміркувати свої слова, перш ніж пом'якшити настрій привітною посмішкою.

Лазар перевів подих і опустил погляд на смаженого кролика. «Якщо дозволите, розкажіть мені, в чому його магія. Як ви зробили зайця?»

Привид нахилився вперед і вдавав, що озирається навколо в очікуванні сторонніх очей, перш ніж вказати під свій плащ і прошепотіти Лазарю: «Насправді я цього не зробив. Магія полягає в тому, що я ховаю зайців під своїм плащем».

Лазар оглянув усього Привида. «Але я чітко бачу крізь твій плащ; і зайців там не було».

Медічі пирхнув, засміявся та зізнався: «Жартую — їх не було». Він ледь опанував себе та пояснив правду Лазарусу. «Тут не було жодної магії». Він низав плечима, простягнув розкриті долоні та зауважив: «Я просто показав тобі зайця, якого ти не одразу побачив». Він похитав головою. «Це точно не було актом... »

чаклунство; я насправді цього не зробив .

Лазар примружив очі й дорікнув йому: «Але я бачив, що ти нічого не тримав у руках; а потім ти тримав зайця. Хіба ти не вдався до якихось чаклунських чи чаклунських засобів, щоб викликати чи зачарувати зайця з нічого?»

«Ні, юний пане», – відповів Медічі, спираючись на одну руку та поклавши іншу на щойно підперте коліно. «Дозвольте мені поділитися з вами тим, що я зібрав про магію та чудеса». Він на мить замовк і втупився в пісок, ніби розмірковуючи про минулі спогади. Він глибоко вдихнув і продовжив, його голос звучав серйозніше: «За свої земні дні я був свідком багатьох звинувачень у магії та чаклунстві, і ще більше заяв про благословення та чудеса. І як колишній практик у мистецтві алхімії та смертної фізіогномії, я мав і обов'язок, і можливість розвіяти такі звинувачення та твердження шляхом відкриттів, пильного спостереження та записаної правди. Моє життя було моєю роботою — я жив нею. З огляду на це, я залишався вірним своїй вірі та переконанням і завжди знав, що існує розумне пояснення для інакше незрозумілої події. За роки своєї лікарської практики я доглядав за багатьма пацієнтами, деякі з яких страждали від легких недуг і несподівано помирали, а інші були смертельно хворі, але все ж вижили. І всім своїм пацієнтам я надавав таку ж ретельну та нерозбірливу турботу, незалежно від їхнього стану». Медічі пильно подивився на Лазаря та посміхнувся, перш ніж запитати: «Чому ви можете припустити, що ті, хто вижив у тих пацієнтів, які несподівано померли, звинуватили мене у грубій недбалості або вбивстві, тоді як

інші, які дізналися, що мій пацієнт несподівано вижив, або звинуватили мене у чаклунстві, чи взагалі відкинули мою турботу та стверджували, що одужання сталося завдяки божественному втручання?»

Лазар знизав плечима. «Мене не було з тобою, коли ти піклувався про цих людей. Можливо, інші, про яких ти говориш, також не були з тобою. Або, можливо, вони не до кінця знали, чого від тебе очікувати». Він кивнув і примружив очі. «Проте я бачив, як ти створив зайця з нічого, і я не вірю, що це сталося чи то внаслідок звичайного, чи то божественного втручання. Я знаю, що зайця не так просто витягнеш з повітря; і Всемогутній Бог не втручається лише заради хитрощів. Я розумію, що залишається лише чаклунство, яке, як ти стверджував, не використовував. Щоб ти не збрехав, чи може бути якась інша причина?»

«Справді, є», — відповів Медічі, посміхаючись. «І ви відповіли на моє запитання — ті, про кого я згадував, не до кінця знали, чого очікувати». Медічі знизав плечима. «Насправді, ми ніколи по-справжньому не готові пережити щось надзвичайне; ми можемо

лише готуймося очікувати неочікуваного. І якщо це випадково станеться, то ми могли б легко пояснити це, щоб зробити це більш буденним, — особливо через твердження про божественність чи чаклунство, магію чи навіть чаклунство. — Він коротко оглянув безвиразне обличчя Лазаря . — Тим не менш, усі ці твердження, здається, служать одному й тому ж засобу: відкинути складніше пояснення виняткових комбінацій, інакше надзвичайно поширених, проте рідко взаємопов'язаних подій.

Лазар зауважив: «Я не розумію, Ваша Світлість». Він хитнувся вперед і перекотив кролика над вогнем. «Однак, не хотів би я здаватися надто простодушним чи бездумним, але чи можу я запитати, як ви зробили це волосся?»

Медічі заявив: «Вам це могло просто здатися; проте, насправді, я приніс це здалеку ».

«Приніс? Здалеку?» — Лазар кинув сумнівний погляд. — «Але ти зник і з'явився без зволікання. У тебе не було достатньо часу, щоб щось принести».

«Чи не так?» — Медічі хихикнув. — «Що означають миті для мертвих, юний сер?»

Лазар спитав: «Якщо дозволите запитати, Ваша Милість, чому ви відповідаєте мені питаннями, щоб... приховувати свої відповіді?

— Можливо, я поки що їх охороняю. — Привид знизав плечима. — Такий момент може здатися нам обом надзвичайним і, безумовно, достатньо незвичним, щоб вимагати обережного обміну думками — що, коли мертвий чоловік і людина, що літає, цікавляться один одним? — Він намалював зітхнув і кивнув. «Багато в чому таємнича, наша переправа створила досить незвичайне та несподіване поєднання супутників. Що скажеш ти, юний сер?»

Минула мить, поки океанські хвилі відзначали його проходження, хлюпаючи об берегову лінію.

Потім Лазар спитав: «Ваша світлість, ви кажете, що померли два століття тому, так?»

«Про це. І ви можете називати мене просто «Грегорі» або «Медічі», юний сер, оскільки я не більший Господь, ніж заєць, якого ти тримаєш у руці».

«І тобі не потрібно звертатися до мене з титулом, бо я вже не зброєновець. Я просто Лазаре».

«Ви були зброєносцем?»

Лазар проігнорував запитання та допитливо спитав Медічі: «Якщо ти справді Дух, як ти кажеш, то чому я не бачив більше схожих на тебе?»

«О, їх багато. Однак я не змішуюся з ними, щоб Ангели не знайшли їх і не викрили мене в переховуванні. Я завжди рухався по-своєму, таємно».

У Медічі також зародилася нова підозра, і він допитав Лазаря. «Я справді вважаю це досить

Дивно, що ти досі втілений і можеш мене бачити, але стверджуєш, що ніколи не бачив іншого Духа, подібного до мене. Чому ж так може бути?

Лазар зізнався: «Я бачив духів, але вони проявлялися яскравіше, ніж ти. Це були диявольські духи, які вийшли з відкритого Ворітного каменю та зібралися на даху собору». Лазар пильно подивився на Медічі та продовжив розпитувати. «Можливо, ти є іншою їхньою незліченною формою, яка має скромніший та мужній вигляд?»

Привид підвівся на ноги зі скривленим обличчям, тоді як безвиразний Елджо стояв. Вони зустрілися обличчями над вогнем. У візуальній конфронтації вони шукали в очах одне одного подальші ознаки правди чи обману. У ту мить лише стогнав океан, вітер шумів, а жар розлітав, немов світлячки. І якби їхні незліченні думки могли спалахнути та гриміти, їхні розуми могли б створити шторм, який би зрівнявся з найбільшою бурею — шторм такої цілісності, що заглушив би кожен земний звук навколо них. Навіть так, Лазар не міг легко дослідити Медічі, оскільки Привид був майже безформним. І Медічі не міг одразу відчувти Лазаря, оскільки Елджо був абсолютно неприродним. Обидва гостро усвідомлювали уявний простір плутанини, що витав між ними. По-своєму, без сумніву, вони розпізнали його існування як

безперечно реальне. Це було схоже на практично непомітну хмару хвилястого хаосу, де могли б перебувати лише найвищі інтелектуальні стани ненаситної допитливості та безмежної підозри. У найглибшому сенсі одне ніби залишалося невидимим для іншого.

Медічі нарешті заговорив. «Я не Диявол-Дух. Дияволам не дозволено потрапити до раю, як мені». Він схрестив руки на грудях і примружив очі. «Тим не менш, я теж дивуюся тобі. Ти... «Ствердуй, що ти не диявол, а просто літаюча людина; і все ж ти випадково знаєш, де саме знаходяться ворота до Пекла». Медічі погладив бороду, перш ніж погрозити пальцем і поділитися власним яблуком спотикання. «Двісті років я шукав по всій землі такі ворота. Роблячи це, і весь цей час, я ніколи не пропускав відчуття раптового наближення людини чи ангела поблизу. Однак я трохи збентежений тим, що ти зміг підійти до мене так близько, і без мого відома, коли я стояв біля своєї могили». Він підняв брову. «Можливо, ти не є незрозумілою формою диявола, з дивною зовнішністю та глузливими манерами, що хитро намагається провести мене до Пекла?»

«Я ж казав тобі, що я не диявол. Я шукаю ченця, щоб зачинити Ворота», — заявив Лазар. «Це ти шукаєш Пекла».

«Я не шукаю пекла; я шукаю свою Софію».

«Тоді вона в пеклі?»

«Я не можу сказати», — заперечив Медічі. «Однак розкажіть мені про вашого ченця і про те, як простий смертний чернець може мати такий безмежний досвід у пеклі, що добре його знає».

з, безперечно, складним механізмом його брами».

«Не можу сказати», — зізнався Лазар. «Я не знаю його шляхів чи методів — лише його ім'я та місцезнаходження».

«Тоді навіщо тобі потрібно знайти цього ченця, якщо ти так мало про нього знаєш? Як ти можеш бути певним, що він взагалі зможе керувати цим твоїм Ворітним Каменем?»

«Воротарний камінь не мій», — дорікнув Лазар. «Мене лише попросили привести ченця. Я дав слово, що це зроблю. Я дав клятву людям Божим; і тепер виконую їхній наказ». Вони аж ніяк не брехатимуть і не бажатимуть мені зла в цих пошуках. Отже, я вірю в ченця та його здібності. Я знаю достатньо; мені не потрібно знати більше.

Медічі відвів погляд. Він стиснув губи й задумливо кивнув. «Можливо, цілком прийнятно; ви просто робите добру справу, яким би надзвичайним вона не здавалася». Він глибоко вдихнув. «Тим не менш, я не брешу і не бажаю вам зла. Хіба я не приніс вам зайця? Хіба я не влаштував вам гарну компанію? Хіба я не виявляв до вас усієї поваги, яку ви могли б попросити?»

Запитання Медічі спонукали Лазаря згадати свою зустріч з матір'ю в Гірському Пащі та її щедрі пожертви дорогоцінним камінням. Він відповів Медічі канонічними мудрими словами: «Злі наміри часто ховаються під добрими справами. У цьому я не можу по-справжньому знати ваші наміри; проте мої для мене зрозумілі. Я маю знайти Божого чоловіка, який зв'яже зло, яке тепер розв'язане».

Медічі пирхнув і безсило змахнув руками вгору, вигукуючи: «Але, можливо, ти кажеш це тільки мені! Наскільки я можу зрозуміти, ти можеш заманити мене в пастку — у саму пашу Пекла!» Він схрестив руки. «Відповідай мені, Лазаре; якщо ти стверджуєш, що я один із цих нібито злих Духів з Ворітного Каменя, то чому я маю супроводжувати тебе у твоїх пошуках? Якщо я справді вийшов з таких воріт, то хіба я вже не знаю їхнього місцезнаходження? Навіщо мені вирушати з тобою до Італії, коли мені це не потрібно?»

Лазар заперечив йому аналогічними пропозиціями: «І, можливо, ти кажеш це лише мені. Я не просив тебе супроводжувати мене до Італії. Наскільки я можу зрозуміти, леді Софії може не бути. Можливо, ти таємно хочеш супроводжувати мене, щоб сам знайти ченця, а потім убити його, перш ніж він зачинить Ворітний камінь, так?»

Медічі сперся руками на стегна та холодно заявив: «Я не в змові зі Злом, Лазаре. І я точно не був на цвинтарі через тебе. Більше того,

Ангел побажав супроводжувати мене до раю тієї самої миті, коли ти підкрався до мене.

Лазар кивнув і подивився над океаном. «А я був у дорозі до Італії, Медічі, перш ніж голос твого Ангела привабив мене до тебе».

«Вона не моя», — заперечив Медічі. Він зітхнув і опустив руки. «Гаразд; можливо, ми обидва говоримо правду, але підозрюємо недобрий намір іншого».

Однак, я точно знаю, що не маю наміру ні до кого злого; і навіть якщо я можу підозрювати ваші наміри у нещирості, я все одно відчуваю себе зобов'язаним супроводжувати вас — і допомогти вам знайти ченця, якщо потрібно — якщо я зрештою хочу знайти свою Софію .
— Привид швидко вклонився. — Я можу лише покластися на те, що ваші наміри такі ж щирі, як і мої.

Лазар обміркував добрі слова та добрий жест Медічі . Він відповів уклін. «І я вважаю, що ви дотримуетесь доброї волі у вашій компанії та ваших минулих вчинках. Зрештою, я знайшов вас у присутності ангела; а ви також знайшли для мене зайця». Він посміхнувся, додавши: «Я маю бути вдячним».

Напруга спала, і вони сіли біля вогню, відчуваючи більше задоволення, ніж лише мить тому. Якийсь час вони по черзі спостерігали за шиплячим м'ясом і вибитими на берег хвилями, що перетворювалися на не що інше, як перекриваючі лінії піни.

Лазар запропонував: «Медічі, будь ласка, пробачте мою недовіру. Я тільки ніколи в житті не бачив Духа людського».

«Будь ласка, вибач і мені за підозри, Лазаре», — сказав Медічі у свою чергу. «У всьому моєму житті та смерті, я ніколи не зустрів подібного до літаючої людини. Більше того, за понад двісті років я ніколи не мав можливості спілкуватися з живими — досі ».

«Чи багато душ, подібних до тебе, блукають навколо?» — спитав Лазар.

«Ну, можу сказати, що душ стільки ж, скільки й чоловіків, жінок і дітей, які будь-коли народжувалися. Я бачив навіть легіони з них, що приголомшено блукали свіжими полями битв. Часом їх може бути багато — але лише ненадовго, перш ніж з'являться ангели, щоб забрати їх. Однак я рідко бачу стільки одночасно. Частіше я можу побачити одного чи двох Духів мимохідь. Однак я мушу тікати поспіхом, щоб ангели не виявили мене серед них».

«Куди вони несуть Духів?»

Медічі знизав плечима. — Рай чи пекло, я підозрюю; десь ще, тільки не тут. З того, що я зрозумів, духам заборонено блукати землею.

«І все ж таки, ти це робиш».

«Так».

«Тоді чому вони це дозволяють?»

Привид похитав головою й сором'язливо посміхнувся. «Я дозволяю». Він поплескав себе по грудях і прошепотів: «Якщо вони ніколи мене не спіймають, то я продовжуватиму вільно блукати». Він хихикнув і засунув руки в кишені облачення. «О, вони знають, що я тут... десь. І я твердо переконаний, що я не єдина норавлива душа, яка ходить по землі».

Лазар спитав його: «А як же той Ангел на цвинтарі, від якого ти втік?

Вона тобі не дозволила залишитися?

«Азраель?» — засміявся Медіччі. — «Вона гарна слідопит. Азраель кілька разів наздоганяла мене відтоді, окрім моїх регулярних візитів до Софії. І, як завжди, я кажу їй, що готовий потрапити до раю, відвернути її увагу, а потім вислизнути від неї. Вона не дуже намагається мене спіймати. Зрештою, вона, найімовірніше, таємно співчуває моєму скрутному становищу. Вона ніколи не каже Азazelю, де я, як він ніколи не виявляв себе після моїх зустрічей з нею. Або вона мене співчуває, або вона його не любить, або щось і те, й інше».

«Азazelь?» — спитав Лазар.

Медіччі кивнув. «Інший».

Лазар кивнув, пильно дивлячись на нього. «Справді; яка добра душа інакше втекла б з Небес?» Він повернув кролика і запитав: «А що, якби Азраель пообіцяв відвезти тебе до Пекла? Ти б пішов з нею, як зараз зі мною? За Софією?»

«Ні, Лазарю; Азраель лише супроводжує добрі душі до раю. Інший Ангел, який називає себе Азazelь, тягне нічого не підозрюючих і блукаючих душ до пекла. І мені пощастило зустріти його лише раз за ці роки. Я ледве втік від голодного звіра».

«Чому ти не пішов з ним до пекла — щоб забрати Софію?»

«Супроводжувати Азazelя?» — недовірливо засміявся Медіччі. «Його не супроводжують добровільно. Він ловить душі та ґвалтує їх големи, як заєць, якого ти знаєш...» тримай — він повністю ковтає їх там, де вони не можуть втекти. Азраель відтоді попереджав мене про Азazelя, кажучи, що він позашлюбний син Ангела Кроноса, який з любов'ю обійняв всі душі, з'ївши їх і зробивши частиною себе. Азраель давно дав зрозуміти, що якщо я не піду з нею до Раю, то Азazelь врешті-решт знайде та поглине мене, і віднесе до Пекла, поки я буду ув'язнений у ньому. — Привид здригнувся. Його вираз обличчя затвердів, і він нахилився до Лазаря. — Оскільки я блукаю по землі, Азazelь

так само має повне право претендувати на мене. Якщо він мене схопить, то я не потраплю до пекла самотійно. І я певен, що назавжди залишуся ув'язненим. Ось чому я таємно шукав більш підходящий вхід до пекла — такий, куди я міг би потрапити і втекти на власних умовах».

«Вкрасти Софію з пекла?» — запитав Лазар.

Медічі кивнув. «І я це зроблю».

«Невже таке можливо? Я не вірю», — відповів Лазар. «І звідки ти можеш бути певним, що вона не в Раю, чи що вона справді в Пеклі? Можливо, вона робить те саме, що й ти, і лише блукає по землі».

«Якби вона ходила по землі, я б знайшов її за останні двісті років моїх пошуків брами до Пекла», — стверджував Медічі, проводячи вказівним пальцем по океанському горизонту. «А Азраель майже зізнався, що вона не в Раю. Тож я підозрюю, що вона має бути в Пеклі».

«Що тобі сказав Ангел?»

Медічі зітхнув і глянув на пляж, перш ніж визнати: «Ну, це не те, що Азраель...» сказав, це переконало мене в іншому. «Це те, чого він не сказав».

Лазар нашорошив вуха. «Тоді чого ж він тобі не сказав?»

Привид примружив очі й звинувачувально погрозив пальцем Лазарю, чітко прошепотівши: «Щоразу, коли я питаю Азраеля, чи моя Софія на небесах, він каже мені, що все стане відомим, коли я буду на небесах. І щоразу, коли я питаю його, чи вона в пеклі, він каже лише те саме».

«То тепер ти віриш, що вона в пеклі?» — Лазар похитав головою, тепер зовсім спантеличений. — «Якщо Ангел відповів тобі те саме щодо її місцезнаходження, то чому ти віриш, що вона тільки в пеклі, а не в раю?»

Лазар спостерігав, як Медічі встав, повернувся до нього спиною та вдивлявся в океан. Дув рівний морський вітерець, але обриси плаща Привида висіли нерухомо. Нарешті «Привид» частково повернув голову та втупився в пісок, ніби заглибившись у споглядання. Нарешті, Привид глибоко вдихнув і кивнув, перш ніж повністю повернутися до Лазаря. «Я не підозрюю, що моя Софія в пеклі, лише через те, що сказав чи не сказав мені Азраель, Лазаре. Треба ще багато чого розповісти, перш ніж ти погодишся зі мною, що вона майже напевно в пеклі». Привид обійшов вогонь, став навколішки поруч із Лазарем і глибше засунув куці ожини у полум'я. Лазар подивився Привидові в очі. Зеленуваті кулі здавалися далекими — ніби полонені світлом вогню; вдивляючись у вічність.

Медічі розповідав про своє минуле. «За професією я був не лише лікарем, а й алхіміком . Як такий, я був захоплений відкриттям екзотичних препаратів та п'яних рецептів, які можна було б застосовувати для уповільнення або навіть запобігання найпоширенішим фізіологічним наслідкам старіння. У міру розвитку моїх досліджень мої інструменти та методи ставали дедалі більш нетрадиційними та, безумовно, суперечливими дотриманим канонам».

християнського світу. З огляду на це, у мене не було іншого виходу, окрім як продовжувати свої дослідження таємно, через страх звинувачень у єресі чи чаклунстві. Зрештою, я шукав унікальний та точний препарат олій, екстрактів, металів та кров'яних солей, який міг би обіцяти безсмертя. Справді, я прагнув створити той самий Еліксир Стародавніх.

«Чи існує таке?» — спитав Лазар.

Медічі знизав плечима. «Це не має значення... зараз. Однак за життя я так вважав». Він зітхнув і урочисто посміхнувся Лазарю. «Окрім мене, лише одна людина залишалася присвяченою моїм пошукам. Нею була не хто інший, як моя довірена супутниця та супутниця, Софія».

Лазар кивнув і чемно опустил погляд на смаженого кролика.

Привид зазирнув у серце вогню, витягнув палаюче вугілля та уважно оглянув його, продовжуючи: «Я був так близько. Я щиро вірив, що на межі створення еліксиру». Він кинув вугілля назад у полум'я та продовжив: «Тим не менш, ця віра спонукала мене досліджувати багато дивних та екзотичних земель у пошуках єдиного інгредієнта, який би зарядив суміш енергією». Привид відвів погляд і вивчав хвили, перш ніж повернутися до Лазаря, його настрої явно погіршився.

«Я пообіцяв Софії, що це буде моя остання закордонна подорож. Торговельне судно, на якому я забронював місце, невдовзі після відплиття потрапило в сильний шторм. Шторм довів нас майже до дна і відніс далеко за перший порт заходу. Замість того, щоб розвернутися і знову увійти в шторм, капітан продовжив рух, і ми завершили решту нашої подорожі без пригод. На жаль, переконання, що ми затонули в штормі, опанувало нас і потім підтвердилося, коли уламки нашого корабля, відірвані від нас бурею, викинулися на берег біля порту, який ми ігнорували. І хибна звістка про те, що всі життя втрачені, повернулася до моєї Софії як правда». Хоча Медічі посміхався і хитав головою, Лазар бачив біль на його обличчі. «Вона була пристрасною дівчиною — навіть дурною. Вона покінчила життя самогубством».

Обоє звернули свою увагу на кролика та полум'я, що його охопило.

«Ось і все», — зауважив Медічі, знизуючи плечима. «Я вірю, що мій коханий у пеклі; ви знаєте про ворота пекла ; і я сподіваюся повернути єдиний Рай, який мені хотілося б знати».

На мить між ними запала тиша. Полум'я коливалося на морському вітрі, а Лазар дивився на тьмянний океанський горизонт.

«Ви готуєте свого зайця як цілопалення?» — спитав Медічі, киваючи в бік теперішнього почорнілий кролик.

«А!» Лазар опановував себе та врятував кролика, тримаючи його високо на палаючій палиці. Вітерець придушив полум'я та охолодив зайця. Він повернувся до Медічі. «Якщо дозволите запитати, як ви померли?»

Привид хихикнув і вказав на вогонь, його тверда рука проникала крізь полум'я. «Від цього; самого інструменту мого ремесла: нашого сумнозвісного Дарування Прометея — ВОГНЮ. Я помер уві сні».

«Ти згорів живцем?»

«Ні. Це був дим від моїх балончиків із засобами та екстрактами, що запалився від невдало поставленої олійної лампи — смертельні випари від тих самих інгредієнтів, які я використовував у своїх пошуках вічно невловимого еліксиру Життя». Медічі хихикнув. «Отже, ось я тут, двісті років потому».

Зробивши паузу, він додав: «Можливо, я випадково все ж таки знайшов еліксир. Тільки я не знав, що для безсмертя мене потрібно вбити».

Лазар примружив очі, замислившись, а потім сухо засміявся. Він раптом зупинився . «Будь ласка, вибачте мені, Медічі».

«Не хвилюйся, Лазаре, — заспокоїв його Медічі, підводячись на ноги, — Їж досхочу та вгамуй свої муки». Привид відійшов від вогню та гукнув Лазарю: «Я маю з'ясувати наше місцезнаходження, назвавши найближче село. Я за мить».

Лазар спостерігав, як Привид наближається до берегової лінії. Рівномірною ходою Привид оглянув розташування зірок. Потім обличчя Медічі злетіло в повітря та зникло.

Зголоднілий Лазар поглинув свою трапезу, поки Час обертався під воронячими небесами. Зрештою , плаваючі жаринки стали схожі на сліди світлячків, що роїлися з вугілля згасаючого вогню; і Лазар крокував пляжем, залишаючи дедалі вужчу кругову доріжку зі слідів на піску, оглядаючи небо в пошуках ознак привида. Однак його погляд невдовзі впав на море, до східного горизонту, і зупинився на тонкій червоній лінії, що позначала першу... зачатки світанку. Він кружляв і ходив у протилежному напрямку навколо вогню, тримаючи руки

метушився, а його погляд був спрямований на схід.

Голос почувся з-за його плеча і запитав: «Як ти себе відчуваєш?»

Лазар шалено крутнувся і впав назад на пісок. Він спостерігав за слабким зображенням наближаючого Привіда. Він сердито подивився і зупинився, коли Медічі наблизився з посмішкою. «Пробач мені, Лазаре. Мені слід бути більш прямолінійним у своєму підході».

Лазар перевів подих і пробурмотів: «Так, якщо хочете». Він швидко попрямував до «Спектру», кинувши мигцем сяючий горизонт, перш ніж копнути піском по димлячому вугіллю та заявити: «Медічі, ми повинні йти, негайно».

Медічі зупинився перед Лазарем і показав униз узбережжям. «Я знайшов село Сен-Максим. Воно зовсім недалеко звідси. Здається, у вас багато здібностей, а тепер ще й гостре відчуття напрямку». Привид схрестив руки на грудях і додав: «Ви досить дивовижний. Ви впевнені, що ніколи не подорожували ...»

«Медічі!» — втрутився Лазар, тицьнувши вказівним пальцем у бік слабого сьйва над океаном. — «Це мене вб'є, Медічі; я мушу негайно шукати притулку!»

«Укриття? Від океану?»

«Від сонця», – відповів Лазар, уточнюючи: «У мене важка хвороба на сонце».

«А», — кивнув Медічі. — «З надзвичайними здібностями приходять надзвичайні слабкості, як і очікувалося». Він повернувся і вказав углиб материка з берегової бухти. — «Там ліс — там повно тіні. Чи вистачить цього?»

«Я шукаю темнішого місця; можливо, печери чи чогось подібного».

Медічі задумливо потер підборіддя. «Я не бачив жодної печери». Він глянув на східне небо. «І ти не встигнеш до села до світанку». Він похитав головою та знизав плечима. «Мені було б легко. Я міг би сховатися під океаном, землею чи навіть всередині дерева. І все ж ти живеш і мусиш дихати».

«Мушу побажати вам доброго вечора», — сказав Лазар, розправивши крила та поступово віддаляючись.

«А! Я знаю підходяще місце!» — вигукнув Медічі. Він тицьнув пальцем у південне узбережжя. «На скелях лежить корабельна аварія, а його корпус досі щільно закритий.

Що ви думаєте?»

«Ти кажеш правду?»

«Клянуся урочистим словом честі... як джентльмен поважної особи, — наполягав Медічі. — Мені потрібен ваш неушкоджений чоловік, якщо я хочу знайти свою Софію. Корабель запечатаний і має добре вам послужити».

«Ви мені покажете?»

«Справді — негайно !»

Лазар оглянув горизонт. «Я мушу летіти низько та швидко, проти землі та моря». Він повернувся до Медічі й махнув рукою до неба. «Я маю піти за тобою».

Вони вдвох злетіли в небо, залишивши згасаюче вогнище та почорнілу голову кролика. Викинуті останки ніби витріщалися, з жахом вдивляючись у напрямку від'їзду дивних пар, можливо, як інсценуючу, глибоку і тривала вистава перед абсолютно відсутнім глядачем — і в останні хвилини лежати нерухомо назавжди, дивлячись угору своїм чорним, звірячим, геть занедбаним, широким і порожнім оком.

[Кінець розділу 19]

Цей літературний твір був створений виключно з присвятою

Едгар Аллан По (1809—1849)

— Нехай його спадщина живе в кожному з нас —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~